

*

Не бѣше лесно да намѣря успокоителенъ отговоръ на моя съученикъ, който не знаеше кой пѣтъ да хване. Той се връщаше отъ война, но собственото му огнище бѣ заето отъ чужденецъ. Личеше, че Йовковъ предпочита да остане въ София, но бѣ готовъ да иде навсѣкжде. Освенъ времето, което е прекаралъ, следъ свършване на гимназията, въ Школата за запасни подпоручици, Йовковъ е билъ само народенъ учителъ и то най-дълго време въ с. Чифутъ Кьой. Билъ е сжщо така учителъ въ с. Каралии, гдето открилъ четвърти класъ.

За учителско мѣсто въ София и дума не можеше да става. Като софийски общински съветникъ по това време, знаехъ много добре безбройнитѣ мѣчнотии за такова назначение.

Но често идватъ неочаквани мисли на човѣка. Разпитвайки го за войната, мина ми презъ ума, че заедно съ нѣколцина действащи и запасни офицери имахме почти сигурно решение да започнемъ списването на едно месечно списание. Попитахъ Йовкова, дали би се съгласилъ да помага въ редакцията. Той прие това съ най-голѣма готовност и съ нескривано облекчение.

Дадохъ адреса си на Йовкова — ул. Солунска № 11, срещу протестанската църква, казахъ му да дойде въ най-скоро време и се раздѣлихме. Разбира се, азъ нѣмахъ никакво понятие за писателя Йорданъ Йовковъ. Струва ми се, че въ нѣкоя отъ